

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Quomodo non habendo pacem externam, de pace interna gaudeamus.
Sermo VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

dies reddimur? Et quæ inter hæc potest esse siue pax, siue puritas animi, præsertim cum non semper quod desideramus, euenerit, sine pace verè gaudium dici potest? O si quis de nulla re pro qua Deo rationem non est redditurus, animum occuparet, nihil quod ad ædificationem spiritus aut corporis necessitatem non pertinet, quæreret, desideria & affectus inuriles nequaquam feruendo, sed non audiendo compesceret, ille profectò in se pacem, & in pace Christum inueniret, ille ascensiones, non euagationes in corde suo disponeret, in valle modo lachrymarum, donec pertingeret ad montem gaudiorum, ductore Iesu Christo, qui hodie præcessit & sedet ad dexteram Patris qui est benedictus in secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

Quomodo non habendo pacem externam, de pace interna gaudeamus.

Sermo VII.

Oportuit Christum pati, & ita intrare in gloriam suam. Lucæ ultimo. Ascensionem Domini hodie solennitate festiua celebrantes, id agimus charissimi, vt quo Christus caput nostrum præcesserit, nos qui eius membra sumus, sequi & desideremus & speremus. Quemadmodum namque omnia corporis nostri membra vnionem habent cum capite, sine qua putrescerent, membraq; esse desinerent, ita nos si Christi sumus membra, capiti nostro debemus coherere. Nouimus autem caput nostrum hodie assumptum in cælum, sedere ad dextram Dei. Siquidem præcursor introiuit pro nobis, iter pandens ante nos si sequi delectat. En huius itineris normam ipse idem discipulis in specie apparens peregrini manifestauit: *Oportuit*, inquit, *pati Christum, & ita intrare in gloriam suam.* Intrauit planè gloriam suam Christus: sed primum oportebat eum pati. Ecce viam. *Exaltauit modo illum Deus, & dedit ei nomen quod est super omne nomen: sed propterea quod ante humiliauerat semetipsum, factus obediens vsque ad mortem, mortem autem crucis.* Quocirca cum duo, ipsaq; diuersa de Christo legimus, non alterum sine altero, sed vtrunq; debemus amplecti. Verùm omnes quidem homines desiderare participes ac consortes fore gloriæ Christi nulli dubium est (quis enim non cuperet esse beatus) non ita tamen comites esse itineris, sociosq; passionum. Quemadmodum enim felicitatem nemo est qui non exoptat, ita viam ad illam, vt pote arctam & duram, pauci non horrent. Veruntamen qui dicit se Christi esse, debet sicut ille ambulauit, & ipse ambulare: atque qui membrum eius voluerit haberi, ab eodem nusquam diuidi, nunquam debet illum non imitari. Sumus enim cuncti milites Christi: *militia quoque & tentatio est vita hominis super terram.* Cuius militiæ dux & vexillifer Christus, qui suos præcedens: *Qui vult, inquit, post me venire, abneget semetipsum & tollat crucem suam & sequatur me.* Huic militiæ quotquot dederunt manus, *per multas tribulationes transierunt fideles.* Proinde considerandum, quid de seipso prædixit Christus: *Oportuit, inquit, Christum pati, & ita intrare in gloriam suam.* Passus est profectò, sed in Hierusalem. Intrauit præterea gloriam suam cælos ascendens, id est ex monte Oliueti. Videamus vtrunq; Fortasse non nihil hic nobis innuitur. Hierusalem est ciuitas pacis, sic enim interpretatur Fuit etiam persecutio,

Hebr. 6.
Mich. 2.
Luc. 24.
Phil. 2.
Ibidem.

Matt. 7.
1. Ioan. 2.
Iob. 7.
Militiæ
Christi
signifer
Christus.
Luc. 9.
Iud. 8.
Luc. 24.
Hierusalem
quid interpretetur.

Quo pax interna haberi possit absque externa

Pax vera que fit & quomodo obtinenda. Iob 28.

Matt 10.
Ioan. 16.

tionis, utpote in qua acerbissima ignominiosaque passus est Christus & tade occisus. Vide nunc in ciuitate pacis quomodo non habuerit pacem in semetipso ante habuerit Christus. Animaduerte etiam, quomodo discipulis suis dum ante passionem pacem reliquerit, pacem commendauerit, & post resurrectionem suam iterum pacem obtulerit Christus, illi tamen ab extra pacem habuerunt nullam. Unde liquet nos quoque posse pacem possidere, & ab extra non habere, hoc est, non habendo pacem in pace esse. Nam quod Christus aduersa quaque, puta iniurias, contumelias, persecutiones, mortemque in ciuitate pacis pertulit, quibus illud significat, quam inter omnia haec sibi illata (quae nimirum non erant pacis) in pace illum fuisse, id est, pacem intra se ineffabilem possedisse? Sic Apostoli quoque suo modo in optima & tranquilla fuerunt pace, inter se ad omnes homines, licet essent secundum exteriorem hominem (vna die) non in pace, hoc est, inter inimicitias mundi huius, inter receptas & tolerandas persecutiones, poenas, probra, iniurias. Eodem modo & nos Christo debemus comparari, id est, simul pati, sed in Hierusalem, id est, in pace, ut quaeque aduersa, contraria, molestias, pressuras, vndeunque super nos venerint Christi amore feramus, in pace & aequanimitate constituti: nec aliam pacem expectemus, quam nullam ab extra nobis querere pacem. Pacem ab extra voco, ab omni quod molestum esset naturae, liberum esse. Hanc eo minus assequimur, quo magis pro illa certamus.

Porro haec sola pax vera est, pax animi, pax interna, quam inter aduersa & prospera inconcussam, imperturbatamque seruamus, ut inter utraque, & sine dignè, siue innocenter patiamur, perinde tranquillissimi simus. Ad hanc maximam sui ipsius abnegatio & mortificatio est necessaria. Non enim inuenitur *intra suauiter quiescentium*, nec rectè quaeritur fugiendo quaelibet grauamina, abijciendo molesta, procurando solatiofa, desiderata quaerendo, voluntatem propriam obtinendo: sed semetipsum vincendo, desiderijs renunciando, naturae inclinationes frangendo, aduersa fortiter ferendo, & nullam quietem, honorem, pacem ab extra temporalem discretè quaerendo. O quam longè discedunt à pace homines (quam tamen omnes amant & quaerunt) quoniam animi perturbationes fouent, dum sibi ipsi blandientes, suam (ut putant) pacem, suum bonum, suam quietem ab extra quaerunt, videlicet ut sine molestia viuant, sine onere sint, dum vehementer curant, ut alij se emendent, ipsi portentur: alij intolerantiam ipsorum ferant, ipsi propriam immortalitatem foueant, cum certissimum sit (ut ante dixi) veram pacem non consistere in non sentiendo contraria, sed patienter ferendo. Ad patienter autem, imò & gaudenter ferendum, amor Dei perfectus roborat, qui facit ut cuncta (alioqui grauia) aestimentur leuia. Si enim carnalis aut naturalis id facit amor, ut pro exigua siue honoris, siue gloriae, aut etiam voluptatis, diuitiarumve consecutione, homines multa & grandia (tametsi molesta) subeant, fatigentur laboribus, corporis commodo atque quiete destituantur, vitam denique periculis exponant quomodo is qui Dei feruet amore, Christo placere, eundemque imitari gestiens, omnem à se voluptatem, commodum temporale, & quicquid mundus miratur, non libenter abdicabit? Verum de hoc haec haec, quod Dominus passus sit in ciuitate pacis, quodque nos non debeamus hic expectare (iuxta eiusdem monita) pacem, sed gladium, quod in mundo pressu-

pressuram habebimus, & quod hanc pressuram in Hierusalem, id est, in pace feramus, hoc est, cū nullam pacē habeamus, in pace simus, & in pace pati discamus. Reliquum est quod Dominus introiit gloriam suam ascendens in cœlum. Locus autem vnde ascendit, erat mons Oliueti. Per montem altitudo significatur perfectionis, in qua anima super omnia creata ascendere, & quodammodo supra seipsam debet eleuari, ad Deum aspirans, eidemq; adhærens, & mundum & quæ mundi sunt, sub pedibus habeat, ac velut è sublimi cuncta despiciat. Nemo altum ascendens montem, absque fatigatione & labore cacumen attingit: & qui contemplationis montem cupit ascendere, qui ad perfectionis anhelat fastigium, naturæ suæ primum inclinationes & retractsus vincat, affectumq; à creaturis abstrahat necesse est. In quo sanè labore haud exiguo, nec immodica pugna sudabit. Si tamen hunc ascenderit (ipse est mons Oliuarum) in quo sincerissimæ deuotionis, suauitatis, lætitiæ, pietatisq; oleum reperiet. Felix itaque hæc anima, quæ cum Christo passâ in Hierusalem, id est, quæ ita mortificata, adeoq; in Deum est resignata, vt inter quæcunque occurrentia aduersa in pace semper sit & tranquillitate, omnia de manu Domini accipiens, in nullo semetipsam quærens, naturam superâs, à creaturis recedens, cum Christo, aut potius ad Christum montem hunc ascendit Oliueti, vbi nihil ei restet, nisi in cœlum subinde ascensus. Quo nos perducatur qui cum Patre & Spiritu sancto Iesus Dei Filius viuit & regnat in secula benedictus, Amen.

Mons vnde
Christus a-
scendit quid
fignet.

IN SOLENNITATE PENTECOSTES.

De preparatione nostri ad Spiritus sancti receptionem, qui tribus inuenitur modis datus, Sermo 1.

Repleti sunt omnes Spiritu sancto. Actorum 2. Non propterea tantum charissimi hodie tam solenne agimus festum Pentecostes, quod olim ipso die discipulis missus sit, sed quod hodie quoque & omni tempore in orbem terrarum (vbi dignè præparatam inuenierit animam) mittatur Spiritus sanctus. Præparat autem se ad Spiritus sancti receptionem, qui desiderijs non minus ardentibus, quam humilibus eius in se aduentum exoptat, locumq; tanto hospite dignum præparat. Neque enim ignauis illabitur, neque enim in immundum occupatum, ve hospitium se recipit: sed vt per multa fuerit desideria inuitatus, præoccupat eos qui se concupiscunt. Meritò autem est desiderandus, cuius aded est necessaria utilitas, vt sine eo ne ad momentum quidem anima viuere queat: quæ etiam cū eius præsentia vegetetur, vitales tamen operationes, easq; potiores ad quas creata est, scilicet actiui & vniuiui amoris in Deum, sicut nō potest exercere nisi agente Spiritu sancto, ita easdem nisi in animam idoneâ, digneq; ad hoc præparatam non exerit Spiritus sanctus. Quapropter dixeram mundum nec occupatum Spiritui sancto hospitium præparandum. Verùm cū de huius hospitij, hoc est cordis munditia loquor, non solum eam impuritatem abijciendam puto, quæ est abominabilium peccatorum, qua prorsus excluditur Spiritus sanctus, sed impurarum affectionum quoque

Præparatio
ad Spiritus
sancti recep-
tionē ne-
cessaria quæ
fit.
Sapient. 6.

Cor quò
mundum
Spiritui sc̄to
præparandū
fit.